

David Foster Wallace
**TRUMPI POKALBIAI SU
ATGRASIAIS VYRAIS**

Iš anglų kalbos vertė Ignas Beitsas

R A R A

Vilnius, 2026

TRUMPI POKALBIAI SU
ATGRASIAIS VYRAIS

TP #14 08-96

SENT DEIVIDAS, PENSILVANIJA

– Tai sugadino kiekvienus mano intymius santykius, kuriuos tik turėjau. Nesuprantu, kodėl taip darau. Nesidomiu politika, bent jau tikrai nelaikau savęs besidominčiu. Aš ne iš tų, kur Amerika aukščiau visko, atsiversk laikraštį, ar bus pritarta Buchananui. Tiesiog, būna, mylimės su kokia nors mergina, nesvarbu kokia. Ir kai jaučiu, kad tuoj baigsiu, prasideda. Aš ne demokratas. Net neinu balsuoti. Vieną kartą dėl šito supanikavau ir paskambinau į radijo laidą, kur kalbėjo daktaras, anonimiškai, jis diagnozavo man nekontroliuojamą nevalingų žodžių ar frazių, dažniausiai įžeidžiančių ar skatologinių, šūkavimą, oficialiai vadinamą kaprolalijos terminu. Tačiau kai baigdamas imu šūkauti, mano žodžiai nebūna nei įžeidūs, nei nešvankūs – jie visada tie patys, tokie keisti, bet nemanau, kad įžeidžiantys. Tiesiog baisiai keisti. Ir nekontroliuojami. Tarsi išsiveržia

kartu su sperma, bent toks jausmas. Nesuprantu, ką tai reiškia, ir niekaip tų šūksnių nevaldau.

Kl.

– „Pergalę Demokratinės Laisvės Jėgoms!“ Tik gerokai garsiau. Kaip rėkiant. Nevaldomai. Net negalvoju apie tai, kol pats neišgirstu savęs kalbant. „Pergalę Demokratinės Laisvės Jėgoms!“ Tik garsiau: „PERGALĘ...“

Kl.

– Jos nustērsta, o kaip jūs manot? O aš iš gėdos noriu skradžiai žemę prasmėgti. Nė nežinau, ką pasakyti. Ką čia pasakysi, jei per orgazmą rėki: „Pergalę Demokratinės Laisvės Jėgoms!“?

Kl.

– Nebūtų taip gėda, jei nebūtų taip žiauriai keista. Jei bent nutuokčiau, kodėl taip darau. Suprantat?

Kl.: ...

– Viešpatie, dabar tai jau visai susigėdau.

Kl.

– Bet tik to *vieno* karto ir pakanka. Tą ir turiu galvoj, kai kalbu apie sugadintus santykius. Matau, kaip klaikiai jos išsigąsta, o pats taip susigėstu, kad paskui nebedrįstu paskambinti. Net jei ir mėginčiau paaiškinti. Ir prieš tas, kurios elgiasi itin supratingai, lyg neimtų į galvą, lyg nieko čia tokio nebūtų įvykę, viskas suprantama, nieko baisaus, jaučiu dar didesnę gėdą, nes nuleidžiant sušukti „Pergalę Demokratinės Laisvės Jėgoms!“ – tokia sušikta nesąmonė, kad visad matau, jog jos klaikiai susimėto, tada malonėja nusileisti iki mano lygio, dedasi supratingos, ir šitos realiai mane realiai labiausiai užpisa, net nustoju gėdytis, kad joms nebepaskambinu ar tiesiog imu vengti, būtent tų, kurios sako: „Manau, jog vis tiek galėčiau tave mylėti.“

TP #15 08-96

BRIDŽVOTERIO PATAISOS NAMAI,
STEBĖJIMO IR VERTINIMO SKYRIUS
BRIDŽVOTERIS, MASAČUSETAS

– Tai yra polinkis, ir, kadangi beveik nenaudojama jėga, nepadaroma jokios žalos, manau, sutiksite, kad jis išties nepiktybinis. O jėgos, jūsų žiniai, prisireikia tik neįtikėtinai retais atvejais.

Kl.

– Psichologine prasme ištakos atrodo akivaizdžios. Pridurčiau, įvairūs psichologai tiek čia, tiek kitur dėl to sutinka. Tad viskas gana tvarkinga.

Kl.

– Na, galima sakyti, kad mano paties tėvas iš prigimties neturėjo polinkio būti geru žmogumi, tačiau vis tiek uoliai stengėsi toks būti. Buvo ūmus ir panašiai.

Kl.

– Na, juk nekankinu jų, nedeginu.

Kl.

– Tėvo polinkis pratrūkti pykčiu, ypač {neiššifruojama arba sudarkyta} n-tąjį kartą priimamajame; baimindamasis savo paties įtūžio ir ilgainiui išsivysčiusio polinkio smurtauti artimoje aplinkoje, galiausiai, po tam tikro laiko ir nesėkmingų apsilankymų pas psichologą, jis nusprendė griebtis antrankių, susirakindavo riešus už nugaros, jei kuris nors iš mūsų jį supykdydavo. Namuose. Buitiškai. Dėl smulkių buitinių incidentų, tampančių nervus, ir panašiai. Su laiku toks tramdymasis ėmė progresuoti, tad kuo smarkiau jis ant kurio nors įsiusdavo, tuo tvirčiau susipančiodavo. Neretai vakarop vargšas jau gulėdavo it paršas surištomis rankomis ir kojomis ant svetainės grindų, įnirtingai rėkdamas, kad, po velnių, užkimštume jam burną sušiktu kaiščiu. Jei tik šis istorijos trupinėlis bent kiek

domina tuos, kurie neturėjo malonumo ten dalyvauti. Stengdavaisi užkimišti jam burną saugodamasis, kad neįkastų. Tačiau, savaime suprantama, dabar galima paaiškinti mano polinkius ir atsekti jų ištakas, ir taip tiesiog imti ir rišti su šituo klausimu, ne?

TP #11 06-96

VIENA, VIRDŽINIJA

– Gerai, aš toks jau esu, aišku, taip, bet, pala pala, ką? Noriu, kad pamėgintum suprasti. Ką? Klausyk. Žinau, būnu paniuręs. Kartais taip lyg užsisiklėndžiu. Žinau, su tokiu labai sunku, ką? Aišku? Bet kai tu kiekvieną kartą man paniurus ar užsisiklėndus imi galvot, kad ketinu tave palikti ar mesti, aš tiesiog negaliu. Negaliu, kai tu visą laiką taip baiminiesi. Mane sekina. Toks jausmas, kad turėčiau, tipo, slėpti savo savijautą, kitaip tu viską iškart suvesi į save ir imsi galvot, kad ruošiuosi tave mesti ir palikti. Nepasitiki manimi. Tiesiog nepasitiki. Ir nesakau, kad, turint omeny viską, kas buvo, reikia iškart pulti manim pasitikėti. Tačiau tu vis dar nė kiek nepasitiki. Tipo, nulis pasitikėjimo, kad ir ką bedaryčiau. Ką? Sakiau, pažadu tavęs nepalikt, ir tu sakei, kad tiki, jog šįkart aš pasiryžęs ilgalaikiams santykiams, tačiau visgi nepatikėjai. Teisingai? Tiesiog pripažink, ką? Tu manim nepasitiki. Visą laiką aš kaip ant adatų. Supranti? Negaliu tavęs nuolat raminti.

Kl.

– Ne, aš ir nesakau, kad *tai* turėtų tave raminti. Tiesiog bandau tau *tai* paaiškinti, kad suprastum: žiūrėk, paklausk, gyvenime būna pakilimų ir nuopolių, taip? Kartais būna, kad pasitaiko tankiau. Tiesiog taip jau būna. Tačiau tu negali pakęst nuopolių. Toks jausmas, kad nuopoliai išvis draudžiami. Ir žinau, kad aš iš dalies dėl to kaltas, aišku? Žinau, kad ir kitais laikotarpiais su manim

nesijautei per daug tvirtai. To negaliu pakeist, aišku? Tačiau mes dabar apie dabartį. O man dabar atrodo, kad jei tik kurį kartą man nesinori kalbėti, jei darausi paniuręs ar užsisklendęs, tu imi manyt, kad rezgu planą tave mesti. Ir man dėl to plyšta širdis. Aišku? Tiesiog plyšta širdis. Galbūt, jei mylėčiau tave bent kiek silpniau ar jei mažiau man rūpėtų, lengviau pakelčiau. Bet nepakeliu. Tad, taip, dėl to ir susikroviau daiktus – aš išeinu.

Kl.

– Taip ir ketinau padaryt, tik baiminausi tavo reakcijos. Žinojau, pamanyti, jog tai reiškia, kad ne veltui visą tą laiką bijojai, nesijautei užtikrinta ir manim nepasitikėjai. Žinojau, bus: „Matai, žadėjai, bet vis tiek išeini.“ Žinojau, bet vis tiek mėginu paaiškinti, aišku? Ir žinau, kad turbūt vis tiek nesuprasi, bet – pala – gal tiesiog pasistenk paklaust ir suvokt, ką? Pasiruošus? Mano sprendimas išeiti *nėra* visų tavo nuogastavimų patvirtinimas. Tiesiog *nėra*. Jis yra visų jų *padarinys*. Aišku? Supranti? Nebegaliu pakelt tavo baimės. Mėginau kovoti su tavo nepasitikėjimu ir baime. Ir nebegaliu. Nebeturiu sveikatos. Galbūt, jei mylėčiau tave bent kiek mažiau, galėčiau pakelt. Tačiau tai mane žudo – tas nuolatinis jausmas, kad tave gąsdinu ir visą laiką keliu nepasitikėjimą. Nesupranti?

Kl.

– Suprantu, kad, žiūrint tavo akimis, *tikrai* ironiška. Žinoma. Ir matau, kad dabar jau absoliučiai manęs nekenti. Ilgai kaupiausi, kol pagaliau ryžausi patirti absoliučią tavo neapykantą dėl viso šito, ir ta išraiška, absoliutaus tavo nuogastavimų ir įtarinėjimų patvirtinimo išraiška, o kad pati ją matytum, supranti? Prisiekiu, jei tik dabar matytum savo veidą, čia bet kam būtų aišku, dėl ko išeinu.

Kl.

– Atleisk. Nenoriu visko nurašyt tau. Atleisk. Ne tu kalta, aišku? Ta prasme juk kažkas negerai turi būti ir man, jei po šitiek savičių vis tiek nesugebi manim pasitikėt ar pakelt net paties menkiausio

nuotaikos bangavimo be nuolatinės baimės, kad ruošiuosi išeiti. Nežinau, kas, bet kažkas tikrai turėtų būti ne taip. Gerai, žinau, praeity mūsų santykiai nebuvo puikūs, bet, prisiekiu, kalbėjau nuoširdžiai, stengiausi daugiau nei šimtu procentų. Prisiekiu Dievu. Atleisk. Atiduočiau bet ką pasauly, kad tik tavęs neskaudinčiau. Myliu tave. Visada mylėsiu. Tikiuosi, tiki tuo, bet nebeturiu jėgų įtikinėt. Tiesiog prašau: patikėk, kad stengiausi. Ir nemanyk, kad tu čia ką nors ne taip padarei. Nekaltink savęs. Viskas per mus, dėl mūsų aš išeinu, supranti? Nesupranti? Juk visą laiką bijojai ne šito? Taip? Nesupranti? Gal gali bent prisileist *galimybę*, jog *galbūt* buvai neteisi? Kaip manai, galėtum bent tiek dėl manęs padaryti? Nes man tai irgi menkas malonumas, aišku? Taip išeit, matant tokį tavo veidą, kuris liks atminty kaip paskutinis tavo vaizdas. Negi nematai, kad man irgi plyšta iš skausmo širdis? Ką? Kad ne tau vienai skaudu?

TP #3 11-94

TRENTONAS, NAUJASIS DŽERSIS {NUGIRSTAS}

R...: Aš kaip visad lieku paskutinis ir viską.

A...: Taip tiesiog atsipalaiduok ir palauk vietoje lik paskutinis ko visi visą laiką puola keltis vos sustojus ir grūstis į tarpą kad penkias minutes tiesiog stovėtų su bagažu susigrūdę ir suplukę ant kelio vien tam kad...

R...: Palauk ir galiausiai nusikrapštai nuo to vadinamo trapo ir atsiduriu prie vartų pasitikimo zonoj kaip paprastai ketindamas išsikviest taksą į...

A...: Bet vis tiek taip liūdna per tuos darbinius vizitus kai patenki į pasitikimo zoną ir matai kaip kitus pasitinka su visokiais ten cypavimais ir apsikabinimais ir limuzinų vairuotojai laiko korteles su pavardėm tik taviškės tarp jų nėra ir l...

R...: Blemba gal gali bent sekundę užsikišt ką nes paklausyk nes kai išeinu ten jau beveik visai tuščia.

A...: Nori pasakyti, kad tuo laiko momentu žmonės jau beveik išsivaikščioję.

R...: Tačiau vienoj vietoj stovi mergina prie virvės žiūri spokso spitrija į vadinamąjį trapą ir pamato išeinantį mane žiūrintį į ją nes beveik tuščia neskaitant jos, ir mūsų žvilgsniai susiduria ir viską, ir ką ji ji ima ir krenta ant kelių pratrūksta bliauti fontanais ir viską daužyti trankyt kiliminę dangą draskyti raut kuokštelius ir plaušus iš to šūdo verto gaminio kurį jie perka kur pagrindas dėl skiestų polimerinių klijų ima luptis kone akimirksniu patrigubindamas jų dvidešimties ketvirčių amortizacijos ir priežiūros kaštus nors tau turbūt nereikia aiškint ir ji susilenkusi tranko ir drasko gaminį nagais, taip susilenkusi kad supranti beveik papai matosi. Puolusi į visišką isteriją su fontanais ir viską.

A...: Dar vienas malonus sutikimas Deitone, sveiki atvykę sušikto darbinio vizito, mums labai smagu j...

R...: Ne bet esmė pasirodo esmė kai supranti prieinu paklausti ar viskas gerai ar kas atsitiko ir panašiai ir iš arčiau pažiūrėti į turiu pasakyt tiesiog nerealius papus aptemptus tais tokiais ankštais marškinėliais tokiais tipo triko po paltu o ji atsiklaupusi ir susilenkusi kaip pasiutusi tranko sau į galvą ir vis dar rankiniu būdu tikrina vartų zonos gaminio įtempį kur ji sako kad toks vaikinys kurį ji įsimylėjusi ir viską sakė kad irgi ją įsimylėjo tik jau buvo susižadėjęs iš anksčiau bet susipažinę aistringai įsimylėjo su visais plėšymais pirmyn atgal visa audra bei veržimusi o aš tik stoviu ir klausau bet galiausiai sako ji galiausiai tas vaikinys nustoja blaškytis ir galiausiai sako ji pasiduoda savo meilei šitai merginai su papais ir įsipareigoja jai ir sako kad praneš tai kitai merginai iš Talsos kur pats gyvena su kuria susižadėjęs apie šitą merginą ir išsiskirs Talsoje ir galiausiai atsiduos ir įsipareigos šitai isteriškai merginai su papais kuri myli jį

labiau nei patį gyvenimą ir jaučia jų „sielų“ bendrystę ir visą tą meilę seilę ir jai jau atrodė kad ačiūdievui pagaliau po visų tų siaurapročių suskių vedžiojusių ją už nosies jai pagaliau jai jau atrodė kad štai sutiko vaikiną kuriuo gali pasitikėt ir mylėt ir „dvasiškai“ santykiuoti su visom meilėm seilėm ir širdutėm ir gėl...

A...: Ir taip toliau ir panašiai.

R...: Ir panašiai ir sako tas vaikinys išskrenda į Talsą kad galiausiai atšauktų sužadėtuves su ta ankstesne mergina kaip ir buvo pažadėjęs kad iškart parskristų atgal į glėbį šitai kuri stovi su popierine servetėle su papais Deitone vartų zonoj ir bliauna fontanais kruvinom ašarom priešais tavo brangų bičiulį.

A...: Oi jau *šita* dalis tai tikrai nenuspėjama.

R...: Eik tu šikt ir kad jis prideda ranką prie širdies ir viską ir prisiekia kad sugrįš parskris šituo lėktuvu šito numerio skrydžiu ir laiku o ji prisiekia kad lauks su papais jo pasitikti, ir kaip ji visoms draugėms pasipasakoja kad pagaliau įsimylėjo rimtai įsimylėjo ir kaip jis viską ten atšauks ir sugrįš ir ji susitvarko kad jam grįžus būtų kur apsistot ir pasidaro šukuoseną kaip priklauso sukeltą ir supurkštą laku apsišlaksto kvėpalais pats žinai kurias vietas ir viską kaip paprastai apsimauna gražiausius rožinius džinsus ar minėjau kad mūvi tokius rožinius džinsus su aukštakulniais kurie tik ir prašo išdulkink mane milijonais pagrindinių pasaulio kalbų...

A...: *Che che.*

R...: Tuo laiko momentu mes jau esame toj tipo kavinukėj tiesiai prieš „USAir“ vartus toj skylėj kur be kėdžių kur reikia su ta sušikta du dolcus kainuojančia kava stovėt prie staliukų su savo pilnu mėginukų lagaminu ir krepšiu ir kitais šūdais ant prastų guminių plytelių priklijuotų sustingti nespėjusiu reaktoplastu jau besiriečiančių ties siūlėmis ir vis traukiu jai servetėles ir klausau jos bėdų ir viską po ko ji išsisiurbia mašiną ir net pakabina tą tokį naują kvėpiklį kur būna ant veidrodėlio ir liežuvį iškorus mina į oro uostą kad spėtų

laiku į tą skrydį kuriuo prisiekęs sušikta motinos mirtim prisižadėjo atvykti tas tariamai patikimas vaikinai.

A...: Pats tikriausias seno kirpimo suskis.

R...: Patylėk ir kaip ji sako kaip jis jai net paskambino kaip sulaukė skambučio trindama kvepalais paskutinę savo vietelę ir purkšdama plaukus visomis kryptimis kaip kad daroma kad iškorusi liežuvį spėtų į oro uostą pasigirsta skambutis ir ten skambina tas vaikinai ir telefonas šnypščia ir treška ir ji sako kad jis sako kad skambina iš padangių taip romantiškai praneša skambinantis iš lėktuvo iš to skrydžio iš to telefoniuko kur būna lėktuve kur reikia perbraukti kortele per priešais esančios kėdės atkalnę ir sako kaip...

A...: Skambučiams per tuos aparatus dedamas šešių dolcų už minutę antkainis tikri plėšikai ir dar papildomai moki priklausomai nuo regiono virš kurio tuo metu skrendi o kartais sako nulupa ir dvigubai jei tas regionas per tinkelį prisišlieja...

R...: Esmė ne ta tai ar nori išgirst kaip viskas buvo nes esmė sako ta mergina kad ji į vartų zoną pasitikimo zoną atvyksta anksčiau jau leisdama fontanus iš meilės ir seilėjimosi dėl pagaliau sulaukto įsipareigojimo ir pasitikėjimo ir stovi sako visa laiminga ir patikli kaip apgailėtina kvailė sako ji kai pagaliau tas lėktuvas nusileidžia ir mes jie visi krūvoj plūsteli tuo vadinamu trapu ir su pirma banga jo nesimato ir su antra irgi žmonės paleidinėja tokiom bangelėm pliūpsniais lyg tas daiktas supranti šiktų ar ką...

A...: Jėzau tai jau tikrai kiek laiko man teko praleist ant to sušikto tra...

R...: Ir sako viltis vis tiek nemyšta kaip apgailėtina kaip paskutinei kvailei ir ji vis žiūri vis žvelgia už aštuonnytės virvės kaštoninės aštuonnytės virvės gražiai aptrauktos veliūru einančios palei zonos kraštą kol visi glėbesčiuojasi pasitinka ar keliauja į bagažo skyrių kaskart vis tikėdamasi išvyst tą vaikiną su kita banga, pliūpsniu, o tada dar ir dar kita ir taip laukdama.

A...: Vargšėlė pliundrelė.

R...: O galiausiai kaip visad paskutinis išlindau aš ir po manęs daugiau jau nieko nebuvo išskyrus įgulą tempiančią savo tvarkingus identiškus lagaminėlius tie tvarkingi lagaminėliai mane kažkodėl visad erzina ir viskas aš paskutinis o ji...

A...: Tai sakai ji ne dėl tavęs ėmė klykti ir trankyti į grindis tiesiog pasirodė paskutinis ir nebuvo tas suskis. Bjaurybė greičiausiai net suvaidino skambutį, treškėjimas jei įjungi barzdaskutę atsiranda treškėjimas kuris primena...

R...: Sakau tau dar niekad neteko matyt kad kam taip nes plyšta širdis kai pagalvoji tėra tik žodžiai tik šiaip bet kai pamatai tą merginą trankančią ranka sau į galvą už tai kad buvo tokia kvailė vos prakvėpuojančią nuo verkimo ir viską, apsigijusią save rankom linguojančią nesveikai daužančią stalą taip smarkiai kad reikia paimt kavą kad ne-nuvirstų ir kaip visi vyrai yra šūdžiai ir negalima jais pasitikėti sakė jai visos draugės o ji galiausiai ji sutiko vyrą kuriuo manė galiausiai galinti pasitikėti ir kuris jai atsидуos ir įsipareigos daryt viską kaip reikia ir jos teisos, ji kvailė, vyrai tiesiog yra šūdžiai.

A...: Dauguma vyrų yra šūdžiai, tavo tiesa, che che.

R...: Ir aš išties, aš stoviu ten laikydamas kavą kurios net jau per vėlu nebenoriu net bekofeinės klausausi jos bėdų ir nuoširdžiai turiu pasakyt nuoširdžiai imu kažkiek užjaust šitą merginą sudaužytą širdim. Prisiekiu tau vaikeli tu gyvenime nematei nieko panašaus į tą merginą su papais plystančia širdim, ir imu ją guosti sakydamas kad ji teisi tas vaikinys šūdžius nevertas ir kad iš tiesų dauguma vaikinių yra šūdžiai ir kaip nuoširdžiai aš užjauciu ją ir viską.

A...: Che che. Tai kas buvo toliau?

R...: Che che.

A...: Che che *che*.

R...: Tau rimtai kyla klausimų?

A...: Tu bjaurybe. Tu suski.

R...: Na juk pats supranti kaip būna ta prasme ką jau čia padarysi.

A...: Tu suski.

R...: Pats supranti.

TP #30 03-97

DRURIS, JUTA

– Turiu pripažinti, kad tai buvo viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl ją vedžiau, – maniau, kad geresnės susirasti nebepavyks, ta prasme kad jos kūnas, net susilaukus vaiko, vis tiek išliko gražus. Liekna, graži, gražiomis kojomis – turėjo vaiką, bet neišsipūtė, neišplero, neiššoko venos. Greičiausiai pasirodysiu lėkštas, bet tai tiesa. Visad siaubingai bijojau vesti patrauklią moterį, kuri susilaukusi vaiko išsipūstų, o man vis tiek tektų su ja mylėtis, nes pasirašiau mylėtis su ja visą likusį gyvenimą. Greičiausiai nuskambės klaikiai, tačiau šiuo atveju ji buvo tarsi iš anksto patikrinta: po vaiko kūnas neišsipūtė, tad žinojau, kad galiu drąsiai su ja pasirašyti ir susilaukti vaikų, ir vis tiek bandyti su ja mylėtis. Ar taip galvoti lėkšta? Pasakyk, ką galvoji. O gal tikroji tiesa, kalbant apie šituos dalykus, supranti, apie tikrąsias priežastis, visada būna lėkšta? Kaip manai? Kaip tau atrodo?

TP #31 03-97

ROSVELIS, DŽORDŽIJA

– Bet nori sužinoti, kaip iš tiesų būti puikiam? Kaip eilinis Puikus Meilužis iš tiesų patenkina moterį? Aišku, paprastųjų meilūnų tipo atstovai visad teigs žinantys, dėsiai autoritetais ir panašiai. Čia ne cigė, brangute, reikia užlaikyt dūmą. Dauguma šių vyrų neturi nė menkiausio supratimo, kaip patenkinti moterį. Nė iš tolo. Ir, tiesą

sakant, daugumai nė nerūpi. Jie priklauso pirmajam tipui – juodanagiams prasčiokams, eiliniams paršams. Tokie išvis per gyvenimą iriasi pusiau sąmoningai, o lovoje galvoja grynai tik apie save. Nori iš šito užsiėmimo gauti kuo daugiau, o gavę įsivaizduoja, kad čia ir viskas, jų pareigos baigtos. Šitoks užsilipa ant moters, imasi ją tvarkyti, bet, vos tik pabaigia, iškart pasiverčia ant šono ir įninka knarkti. Nereikia taip smarkiai. Na, įsivaizduočiau, kad taip atrodo stereotipinis seno kirpimo vyriškosios padermės atstovas, įamžėjęs, jau dvidešimt metų kaip vedęs ir nė nenumanantis, ar žmona išvis kada nors baigia. Jam nė į galvą nešauna paklausti. *Jis* baigia, ir, jo suvokimu, tai svarbiausia.

Kl.

– Aš ne apie juos. Šitie panašesni į paprasčiausius gyvulius, kur užlipa ir nulipa ir pasaka baigta. Laikyk arčiau galo ir netrauk tiek, kiek paprastos cigės. Reikia užlaikyti, kad patektų į kūną. Čia mano, pats auginu, esu išsiklojęs „Mylar“ visą kambarį, prisistatęs lempų, nepatikėtum, brangute, kiek čia už ją moka. Tie tipai tiesiog gyvuliai, jie išvis nepasiekę lygos, apie kurią kalbam. Ne, nes kalbam apie paprastąjį antrąjį vyrų tipą – apie vyruką, laikantį save Puikiu Meilužiu. Ir tokiu save laikyti šiems vyrukams labai svarbu. Mintys apie savo Puikumą ir sugebėjimą patenkinti moterį užima nemažą dalį jų laiko. Štai šitie priklauso jautriajam meilūnų patinėlių tipui. Gali pasirodyti, jog tai absoliuti tų padugnių, kuriems ant moterų išvis nusišikt, priešingybė. Štai taip, tik neskubėk. Tik jau nepagalvok, kad šitie kuo nors pranašesni už paprastuosius paršus. Nors ir vaizduojasi esantys Puikūs Meilužiai, ant moters jiems nusišikti tiek pat kiek paršams ir iš esmės lovoje jie elgiasi ne ką mažiau savanau-diškai. Tiesiog lovoje šio tipo atstovą labiausiai jaudina mintis, kad jis – Puikus Meilužis, sugebantis lovoje išvesti moterytę iš proto. Labiausiai juos veža moters malonumas ir jos tenkinimas. Štai kas jiems didžiausias kaifas.

Kl.

– A pavyzdžiui na pavyzdžiui jie gali valandų valandas laižyt voverytę, tramdydamiesi, kad nenuleistų patys ir galėtų laižyti toliau, žino G tašką, Palaimos pozą ir panašiai. Skuba į knygyną pasirinkt naujausios literatūros apie moterų seksualumą, nuolat gilint žinias. Iš išraiškos spėju, kad tau yra tekę sutikti vieną kitą meilūną su visais tais feromoniniais losjonais po skutimosi ir braškiniais aliejais, ir rankų masažais, suėmimais ir lytėjimais, žiniomis apie ausies spenelį ir kiekvieno nuraudimo reikšmę, ir apie aureolę, ir pakinklį, ir tą itin jautrų taškelį, kurį sakosi radę iškart už G taško; šio tipo vyrukai išmano viską, ir tu gali būti visu sušiktu šimtu procentų tikra, kad būtinai pademonstruos ir *tau*, jog žino kaip – duok, duok čia. Parodysiu. Taigi, brangute, gali nė neabejoti, kad jau *šito* tipo vyrukai tai tikrai domisi, ar ji patyrė orgazmą, kiek kartų, ar tai buvo geriausias orgazmas gyvenime ir panašiai. Matai? Kai išpūti, išvis nieko neturi matytis. Tada reiškia, kad gerai įtraukei. Maniau, sakei, jog jau esi bandžiusi. Čia tau ne koks eilinis prasčiokę šienelis. Kiekvienas suteiktas orgazmas – tai lyg įrėžtas brūkšnyš ant jo ginklo. Štai kaip jis tą įsivaizduoja. Šitas daiktas per geras, kad imtum ir pusę išpūstum, čia tas pats, kas turėti poršą ir važinėti juo tik į bažnyčią. Ne, šitas tipelis yra Rėžtukas. Galbūt galima juos per šitą palyginti. Tuos du tipus. Paršas įrėžia žymę už kiekvieną išduktą paną, štai ką jie žymisi, jiems vienodai. Tačiau vadinamojo Puikiojo Meilužio tipo atstovai įrėžia žymę, kai kam nors suteikia orgazmą. Ir vis dėlto abu jie tėra Rėžtukai. Iš esmės abu to paties tipo. Kaifuoja nuo skirtingų dalykų, tačiau lovoje juos domina tik jų pačių kaifas, ir moterytė širdies glūdumoje abiem atvejais vis tiek pasijus išnaudota. Žinoma, jei tik turi bent kiek nuovokos, o čia jau kita kalba. O dabar, brangute, kai priartėji prie galo, nereikia numesti ir sutrinti batu kaip paprastos nuorūkos. Reikia sudrėkinti pirštą ir švelniai patapšnoti galiuką, užgesinti ir pasilaikyti kitam kartui, kaip

tik turiu, kur įsidėti. Pats laikau tokiam ypatingam dėkliuke, bet tau siūlau ne tokį mandrą variantą, fotojuostos indelį, kur lieka po ryškinimo, štai dėl ko niekas jų neišmeta. Atkreipk dėmesį, niekad nepamatysi fotojuostos indelio tarp šiukšlių.

Kl.

– Ne, bet štai klasikinis simptomas, pagal kurį galima nustatyti, ar susidūrei su vienu iš tų Puikiųjų Meilužėlių: lovoje jie gali skirti nemažą laiko dalį voverytės laižymui, vėl ir vėl prie jos grįžti, rūpinamiesi, kad moteris patirtų septyniolika orgazmų iš eilės ir panašiai, tačiau po to, apsaugok Viešpatie, nieku gyvu neprisileidžia jos prie *savo* brangiojo dinkio ir neleidžia *jai* atsilyginti tuo pačiu. Iškart prasideda Oi ne mažyte nereikia leisk vėl tave padaryti noriu dar kartą pamatyti kaip baigi mažyte o mažyte tiesiog gulėk o meilės meną palik man ir panašūs dalykėliai. Arba imasi demonstruoti visokius ten sušiktus ypatinguosius korėjietiškuosius masažus ir puola minkyti giliuosius nugaros raumenis arba išsitraukia ypatingąjį vyšninį aliejų ir pradeda masažuoti pėdas bei rankas – beje, brangute, privalau pasakyti, jei neteko patirti gero rankų masažo, patikėk, dar nežinai, ką reiškia gyvenimo pilnatvė, – tačiau ar leis moterytei atmalšinti tuo pačiu ir bent kartelį pamasažuoti jiems nugarą? Tai jau tikrai ne. Nes šio tipo vyrukai patiria kaifą nuo to, kad tai *jie* suteikia malonumą ačiū miela ponია. Matai, šitas kitoks, dangtelis užsisuka neįleisdamas oro, tad neprismardina kišenės, o šitie bjaurybės dvokia kaip pasiutę, o tada įdedu į tokį vokelį ir atrodo tiesiog kaip bilekas. Ir čia meilūnai elgiasi labai kvailiai. Dėl to aš ir niekinu šituos tipus, laikančius save tikra Dievo dovana moterų padermei. Nes padugnių atstovai bent jau tam tikra prasme elgiasi nuoširdžiai, jie nori padaryti moterį, o tada virsti ant šono ir pasaka baigta. Kai tuo tarpu paprastas meilūnas laiko save jautriu, tikru moters tenkinimo žinovu, vien dėl to, kad išmano klitorio čiulpimą ir šiacu, o stebėti jį lovoje lygiai tas pats kas žiūrėti į kokį baltu

chالاتو vilkintį puskvailį mechaniką, besidarbuojantį prie poršo, pasipūtusį dėl savo žinių ir panašiai. Jis laiko save Puikiu Meilužiu. Laiko save dosniu lovoje. Ne, bet kampas tas, kad jo dosnumas labai *savanaudiškas*. Jis ne ką geresnis už paršą, tik pasalūniškesnis. Dabar ims troškinti, užsimanysi gurkštelti „Evian“. Šitas brudas žiauriai džioviną burną. Nešiojuosi mažus „Evian“ buteliukus štai čia, vidi-niame skyrelyje, matai? Padaryta pagal užsakymą. Nagi, imk, tikrai užsimanysi. Imk.

Kl.

– Brangute, nėra už ką, pasilaikyk sau, maždaug po pusės minutės ir vėl norėsi gerti. Galėčiau prisiekti, jog sakei, kad jau esi bandžiusi. Tikiuosi, nevedu iš kelio Jutos mormonės, ką? „Mylar“ geresnė už paprastą foliją, ji atspindi daugiau šviesos ir tą šviesą sugeria augalas. Dabar būna specialių sėklų, kad augalas neužaugtų daugiau nei va šitas, bet daužo kaip reikalas, giltinė apsivožtų. Šitų tipų itin gausu Atlantoje. Tačiau jie nesupranta, kad bent kiek nuovokos turinčiai moteriai su tokiu dar daugiau vargo nei su užlipančiu ir nulipančiu paršu. Nes negi tau patiktų tiesiog gulėti, kol prie tavęs darbuojasi kaip prie poršo, bet negauti nė menkiausios galimybės ir *pačiai* pasijusti dosnia, seksualia lovos ase bei Puikia Meiluže? Mmm? Mmm? Štai kur meilūnai visad prašauna. Lovoje Puikiais Meilužiais nori būti tik jie vieni. Pamiršta, kad moteris irgi turi jausmus. Kas nori tiesiog tįsoti kaip paskutinis nedėkingas gobšuoelis, kol kažkoks jupis su poršu pasipūtėliškai atlikinėja tau Tantrinius Debesų ir Lietaus Puslotosius, mintyse žymėdamasis, kiek kartų baigė? Jei truputį paskalausi, burna ilgiau išliks drėgna, „Evian“ puikiai tinka, kam rūpi, kad čia mulkių jupių vanduo, juk geras, supranti, ką sakau? Svarbiausia stebėti, ar toks tipas, darydamas oralinį, neuždeda delno ant papilvės, kad įsitikintų, jog iš tiesų patiri orgazmą, tada tai viskas aišku. Nori įsitikinti. Šitoks bjaurybė nėra joks Meilužis, jis tiesiog apsimetinėja. Jam ant tavęs nusišikt. Nori išgirst mano nuomonę?

Nori sužinoti, kaip iš tiesų būti Puikiu, jei nori ją patenkinti, ko dar nesusuprato nė vienas iš tų šimtų tipelių?

Kl.: ...

– Nori?

Kl.

– Paslaptis ta, kad turi ir suteikt moterytei malonumą, ir priimti jį pats, ir abu dalykus atlikti taip pat nepriekaištingai, su tokiu pačiu pasimėgavimu. Ar bent jau stengtis, kad *jai* taip atrodytų. Nepamiršk, svarbiausia čia *ji*. Pirmyn, laižyk voverytę, kol moteris ims maldauti, aišku, pirmyn, bet taip pat prisileisk ją prie savo dinkio, net jei jos gebėjimai neblizga, rodyk, kad ji nuostabi. O jei nugaros masažu ji vadina smulkius tankius karatė kirčius per stuburą, tiesiog nesipriešink ir vaizduok, kad nė nenutuokei, jog karatė kirčiai gali būti tokie malonūs. Štai kaip turi elgtis vyriškis, nuoširdžiai norintis būti Puikiu Meilužiu ir bent vieną sumautą sekundėlę susimąstantis apie *moterį*.

Kl.

– Ne, su savim neturiu, brangute. Paprastai nešiojuosi, bet bijau, kad jau sukramsnojau. Tačiau labiausiai šitie tariami Puikiųjų padermės vyrukai prašauna dėl to, kad iš esmės laiko moterį kvaile. Lyg ši norėtų tik gulėti ir gaudyti orgazmą. Paslaptis tokia: įsivaizduok, kad ir ji to paties nori. Kad trokšta matyti save Puikia Meiluže, nuo kurios vyrui lovoje rauna stogą. Nesipriešink. Po velnių, bent kartą gyvenime nustumk savo atvaizdą į antrąjį planą. Meilūnai įsivaizduoja, kad užtenka nunešti moterytei stogą lovoje, ir ji jau užkariauta. Briedas.

Kl.

– Tačiau užsimanysi daugiau nei vieno, brangute, patikėk. Už poros kvartalų yra tokia, tipo, parduotuvėlė, jei – ei, žiūrėk, kur...

Kl.

– Ne, daryk viską, kad ji patikėtų, jog tai *tau* rauna nuo jos stogą. Štai ko jos iš tiesų trokšta. Užkariausi ją tik jei moteris patikės, kad amžiams įsirežė tau į atmintį. Amžių amžiams. Supranti?

TP #36 05-97

NUKENTĖJUSIŲJŲ NUO SMURTO ARTIMOJE
APLINKOJE BENDRUOMENĖS PSICHOLOGINĖS
PAGALBOS IR PASLAUGŲ CENTRO POSKYRIS
ORORA, ILINOJUS

– Tai nusprendžiau kreiptis pagalbos. Įsisąmoninau faktą, kad tikroji problema niekaip su ja nesusijusi. Supratau, kad visad elgsis kaip auka, atliepanti manąjį budelį. Ne mano jėgoms ją pakeisti. Ji nepriklausė problemai, kurią, suprantat, galėčiau išspręsti. Todėl apsisprendžiau. Ieškoti pagalbos *sau*. Dabar jau žinau, kad tai buvo geriausias, bet drauge ir sudėtingiausias sprendimas gyvenime. Nebuvo lengva, tačiau dabar žymiai labiau pasitikiu savimi. Sustabdžiau gėdos spiralę. Išmokau gailestingumo. Ėmiau sau *patikti*.

Kl.

– Kas?